

УДК 821.111'06-312.9

T35

Літературно-художнє видання

Серія «Полиця бестселер» заснована 2017 року

Тері Террі

T35 Звільнення / пер. з англ. Ірини Вернигора. — Київ :
КНИГОЛАВ, 2018. — 368 с. — (Серія «Полиця бестселер»).

ISBN 978-617-7563-94-4

Третя частина фантастичної трилогії Тері Террі «Обнулена» — це завершення історії Кайли Дейвіс, розпочатої у книжках «Перезавантаження» і «Роздвоєння».

...Після того, як Кайлу намагалися використати обидва фронти — і диктаторський уряд, і терористичне підпілля, — вона розуміє: найкращий вихід — втеча. Кайла прагне заповнити прогалини у спогадах про минуле, тож вирушає до маленького гірського містечка — у пошуках родини, в якій шість років тому її викрали. Можливо, тут нарешті вдасться скласти до купи мозаїку свого життя й узяти в руки власне майбутнє. Проте навіть у тихих горах, у колі рідних, Кайла усвідомлює, що від лордерів нікуди не подітися. Та що страшніше — рідна мати теж приховує моторошні таємниці...

УДК 821.111'06-312.9

Перекладачка *Ірина Вернигора*.

Коректорка *Марина Шевченко*.

Верстальниця й технічна редакторка *Ольга Фесенко*.

Випускова редакторка *Жанна Капшук*.

Відповідальна за випуск *Ірина Краснокутська*.

Підписано до друку 21.11.2019. Формат 60х90/16. Ум. друк. арк. 23.

Наклад 2000 пр. Зам. № 000954.

ТОВ «КНИГОЛАВ». 04080, м. Київ, вул. Кирилівська, 23.

Свідоцтво ДК №5188 від 25.08.2016.

www.knigolove.com.ua · facebook.com/knigolove · sayhello@knigolove.com.ua

Надруковано у ТОВ «КОНВІ ПРІНТ». Свідоцтво ДК № 6115 від 29.03.2018 р.

03680, м. Київ, вул. Антона Цедіка, 12; тел.: +38 044 332-84-73 · mail@konviprint.co.ua

Усі права застережено. Жодна частина цього видання не може бути відтворена у будь-якій формі й будь-якими засобами без попереднього письмового дозволу власника авторських прав.

Text © Teri Terry, 2014

© Ірина Вернигора, переклад з англійської, 2018

ISBN 978-617-7563-94-4

© ТОВ «КНИГОЛАВ», 2019

ЗВІЛЬНЕННЯ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Місцина геть непоказна. Але зовнішність частенько оманлива. Особливо люди зовсім не такі, якими здаються на перший погляд, тож ніколи не вгадаєш, що робиться в їхніх таємних куточках. На що вони здатні. У моєму випадку те, що ховалося насподі, причаїлося так добре, що я про нього й не здогадувалася.

Ейден зупиняє машину біля обшарпаної будівлі. Кидає погляд на мене.

— Кайло, не треба так боятися.

— Я не боюся, — заперечую я, а потім переводжу погляд на дорогу — і миттєво відчуваю, що таки боюся. — Лордери, — сичу я, скулюючись на сидінні. Позаду нас зупиняється чорний бусик, блокуючи виїзд. Мої вени затоплює свинцевий жах, і хоча всередині все просто верещить: «Тікай!» — я застигаю і крижанію. Страх переносить мене в минуле: інший час, інший лордер... Колсон. Націлений на мене пістолет, а тоді...

Бах!

Катранова кров. Нас обох залило гаряче червоне море, назавжди забравши у мене друга. Це було настільки схоже на батькову смерть багато років тому, що розбурхало мої поховані спогади. Обидва мертві. Обидва — з моєї провини.

Ейден накриває мою руку своєю, впівкока стривожено поглядаючи у дзеркальце на бусик, впівкока — на мене. Відчиняються дверцята, хтось виходить. Не вдягнений у чорне, як усі лордери? Постать тендітна, жіноча, обличчя приховує насунутий на самі очі капелюшок. Жінка наближається до входу в будівлю. Двері відчиняються зсередини, і вона зникає у прорізі.

— Кайло, подивися на мене, — мовить Ейден рівним, заспокійливим голосом, і я відриваю очі від бусика, який стоїть позаду. — Нема чого непокоїтися, просто не привертай їхньої уваги.

Розвернувшись на водійському кріслі, він обіймає мене і хоче пригорнути, але я закам'яніла від страху.

— Підіграй мені, — каже він, і я змушую тіло розслабитися в його обіймах. — Нехай побачать, чому ми тут затрималися, — шепоче він мені у волосся. — Якщо раптом зацікавляться.

Повільно вдихаю. Вони полюють не на мене. І зараз вони поїдуть геть. Вони полюють не на мене. Й ось я вже вчіплююся в Ейдена, а він ще міцніше пригортає мене. Позаду чути дирчання машини, під колесами хрускотить гравій. Звуки починають віддалятися.

— Вже поїхали, — каже Ейден, але не відпускає мене. Я відчуваю таке полегшення, що осідаю в його обіймах, ховаю обличчя в нього на грудях. У нього калатає серце, вистукуючи — «тук-тук» — тепло, безпеку і ще дещо.

Але це неправильно. Він не Бен.

На зміну страху приходить ніяковість, а далі — гнів: гнів на саму себе. Я відсуваюся. Ну чого я така слабачка, чого так на них реагую? Чого з переляку чіпляюся за Ейдена? Тут мені пригадується те, що він казав дорогою: сюди приїздять лордери. І лордери, і урядовці з родинами. Люди з грошима і владою, які примушують інших відводити очі й мовчати. Ота жінка, мабуть, дружина лордера. І приїхали сюди, либонь, з тої самої причини, що і я.

Сині Ейденові очі теплі та стурбовані.

— Ти впевнена, що впораєшся, Кайло?

— Так. Звісно, впораюся. І, наскільки пригадую, ти не повинен так мене більше називати.

— Непогано було б, якби ти нарешті вирішила, як саме тебе називати.

Нічого не відповідаю, бо нове ім'я у мене начебто є, але я поки що не хочу ним ділитися. Не впевнена, що Ейденові воно сподобається.

— Заходь як до себе додому, і ніхто на тебе двічі й не гляне. Тут усе анонімно.

— О'кей.

— Іди, поки ще хтось не з'явився.

Ще лордери?

Відчиняю дверцята машини, вилізаю. Січневий день сірий і зимний. Холод — достатнє виправдання, щоб замотати голову шарфом, приховуючи зовнішність, яку я дуже скоро зміню. Випроставши плечі, йду до дверей. Вони відчиняються, і я переступаю поріг.

Вибалушивши очі, мало не спотикаюся, але встигаю пригадати настанову: «Заходь як до себе додому». Що це за осяйне приміщення з величезними плюшевими кріслами,

тихою музикою й усміхненою медсестрою? У кутку – непомітний охоронець. Жінка, яка оце переді мною вийшла з лордерського бусика, зручно влаштувалася в кріслі з келихом вина в руці.

Підходить усміхнена медсестра.

– Ласкаво просимо. Знаєте свій номер?

– 7162, – називаю я номер, який повідомив мені Ейден.

Хоча мені зовсім не хочеться називати своє ім'я, але й під номером проходити не хочеться, особливо після обнуління. Особливо після того, як мене примусили носити на зап'ястку «Лево» з викарбуваними на ньому цифрами, щоб усі бачили в мені злочинницю. Більше «Лево» немає – видимих ознак не лишилося, але шрами залишилися.

Медсестра звиряється з планшетом, знову всміхається.

– Присядь на хвилику. Зараз підійде консультант ТВО.

Сідаю – і здригаюся, коли крісло піді мною починає ворухитися, підлаштовуючись під мене. ТВО – це технологія вдосконалення образу. Відома вона лише з чуток, захмарно дорога і цілком прогизаконна. Я сюди потрапила завдяки тому, що хтось зробив послугу РЗБ, бо був їм винен. РЗБ означає «Розшук зниклих безвісти», але, виявляється, вони не тільки розшукують зниклих безвісти й борються за те, щоб відкрити всю правду про лордерів. Виявляється, вони вивозять з Великої Британії людей, яким потрібно зникнути, зате ввозять інших – консультантів ТВО, які не прогавають свого шансу заробити на чорному ринку.

Жінка в іншому кріслі обертається до мене. Вона приваблива, років п'ятдесят. Якщо вірити чуткам, звідси вона вийде років на двадцять молодшою. В її очах спалахує питальний блиск, мовляв: «А ти тут що робиш?» Я не звертаю уваги.

Відчиняються двері, наближаються кроки. Жінка починає підводитися, але кроки проминають її, а за мить переді мною зупиняється чоловік. Лікар? Але такого лікаря я раніше не бачила: він у піжамах, тільки вона пошита з яскраво-фіолетової блискучої тканини. Піжама з її неприродним блиском ідеально пасує до його мелірованого волосся й фіалкових очей.

Простягнувши обидві руки, він допомагає мені встати з крісла й цілує в обидві щоки.

– Добридень, люба, я – Док де Жур, скорочено DJ, тож можеш кликати мене Діджей. Сюди.

Він мелодійно тягне слова – такого акценту я ще не чула. Ірландський?

Рушаю за ним, притлумлюючи смішок від того, який обурений вираз з'являється на обличчі жінки. Мабуть, питає себе, хто я така і чому це мені віддали перевагу. Знала б вона!

Знала б вона – одразу побігла б до свого чоловіка-лордера.

Док де Жур мною розчарований.

– Ти впевнена, що більше нічого не треба? Тільки волосся? У каштановий колір.

Говорить він це так, наче каштанове волосся – найвищий прояв злочинної посередності. Але ж мені якраз потрібно змішатися з натовпом.

– Так, у каштановий колір.

Він зітхає.

– У тебе такі чудові коси, такого рідкісного відтінку... Просто як номер дванадцять – «Сонячний відблиск на перших нарцисах». З украленням номеру дев'ять.

Він запускає пальці мені у волосся, і в його очах з'являється оцінювальний вираз, так наче Діджей запам'ятовує

відтінок, щоб скопіювати на іншому пацієнті. Потім зазирає мені в обличчя.

— А очі?

— Ні, хай лишаються зелені.

— Незвичний колір. Це ризиковано, — каже він, і я витріщаюся на нього. Що йому відомо?

Він підморгує.

— І справді цікавий відтінок. Майже як номер двадцять шість — «Яблучно-зелений», тільки насиченіший, — каже він і, розвернувши моє крісло, змірює мене поглядом з ніг до голови. Я зіщулююся. — Не хочеш трішки додати зросту?

— А ви й таке можете? — вигинаю я брову.

— Певна річ. Тільки це не швидко.

— А що не так з моїм зростом? — найжачуюсь я.

— Нічого. Якщо ти не проти повсякчас стрибати, аби щось розгледіти.

— Мені тільки волосся.

— Каштанове. Ти ж усвідомлюєш, що ТВО — це передові генні технології, тому колір перманентний? Каштановий назавжди. Відростатиме таке саме, біляве вже не повернеться, хіба що ти знову завітаєш до мене.

Він вручає мені дзеркало, і я зазираю в нього. Дивно стає, як подумаю, що коли наступного разу я погляну в люстро, то не побачу вже свого звичного волосся. Колір гарний, але воно таке тоненьке — мені завжди хотілося густішого. Як-от шикарні чорні коси Емі — найперше, на що я звернула увагу, побачивши свою нову сестру, коли мене, обнулену, кілька місяців тому приписали до тієї родини.

— Стривайте. Я тут подумала, а якщо...

Він знову розвертає моє крісло, зазирає мені в очі своїми фіалковими очима. Від них неможливо відірвати погляду.

— Так?

— А зможете зробити його довшим? І густішим? Може... з кількома світлішими пасмами. Нічого неординарного — хай має природний вигляд.

— Вважай, що вже зроблено, — плескає він у долоні.

Згодом мені велять лягти на стіл — з того ж розряду, що й крісло в почекальні: він набуває форми мого тіла й міцно обхоплює його. Хвилі паніки не дають мені задрімати. Оце так само я лежала, коли мене обнулювали? Тоді я не мала вибору — я бачила світлину у власній справі. Мене прив'язали до столу, як звичайну злочинницю. Лордери своїми хірургічними методами вкрали у мене пам'ять і вживили мені в мозок чип, який, поки мені не зняли «Лево», міг мене вбити. Але зараз усе не так. Мені тільки підправлять волосся. І це мій власний вибір: ніхто не примушує мене це робити.

Тихенько грає музика. Навколо все туманне, розмите, у мене починають запліщуватися очі.

Тільки волосся... але ж це *те* волосся, в яке занурював пальці Бен, цілючи мене.

Відколи лордери забрали його і стерли йому пам'ять, він більше не впізнає мене. Та що як він поборе це — поборе те, що зробили з ним лордери? Що як він почне пригадувати? Почне розуміти, чому я — *дівчина зі сну*. Тоді що? Якщо я зміню зовнішність, він ніколи не розшукає мене.

Ковтнувши, силкуюся заговорити — сказати, щоб зупинилися, бо я передумала.

Бен...

Обличчя починають розпливатися та зникають.